

Cimleves

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Gyönyörű hadsereg...

Jancsi katonásdit játszik,
Szarvasbogár odamászik.
Hé, katonák, fakatonák,
Vágjátok le a bogas szarvát!

A katonák nem moccannak,
Nem is csoda: fából vannak,
Ám a vezér se nagy vitéz,
No nézd csak, nézd, már futni kész.

Egyes szám ára Románia területén 4 leu.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL

Legkellemesebb
szórakozó hely

a Viktória kávéház

Kitűnő cigányzene,
szolid kiszolgálás

Kis cimborák, ha fáj a fogatok,

Garai bácsi fájdalom nélkül meg
csinálja. 0-0

Plata-Victoria 6.

Itt a május kis cimborák:
Madárdaltól cseng a lég,
Verőfényel süt már a nap,
S mily tiszta kék az ég.

Fel tehát kirándulásra!
S kérjétek meg anyukát,
HAAS és FRIEDMANN bácsiéknál
Vegyen nektek új ruhát.

Verebekre való patkót!
Nem csináltak még eddig.
Nem is fognak ők viselni,
Isten tudja még meddig.

A macskának nincs nadrágja!
Ne is beszéljétek rá,
Mert a posztó árát az
Meg jobban megdrágítná.

Gondoljatok magatokra
S mivel jön a meleg nyár
Vetessetek nyári ruhát
HAAS és FRIEDMANN bácsiéknál.

Cimborák!

Küldjétek anyukát

Spitz Béla

nagy áruházába bevásárolni, ahol
jutányos árban fiúk és leánykák ré-
szére minden színű szövet, grenadin,
zefir és kreton kapható. Fehérne-
mükhöz való vásznak igen nagy vá-
lasztékban.

€ hirdetésre való hivatkozásnál min-
den 100 leu értékű vásárlás után egy
tábla csokoládét adok.

A SZATMÁRI LESZÁMITOLÓ- ÉS KERESKEDELMI BANK R.-T.

Alaptőke 5 millió lei. Tartaléktőke 1 millió lei
Takarékbetét állomány 30 millió lei.

Vesz és elad mindennemű

**idegen pénzeket
és amerikai chequeket**
bevált.

Kölcsönöket

legelőnyösebben folyósít.

A „GENERALA“ bukaresti biztosító
társaság, valamint a „ASSICURAZIONI
GENERALI“ trieszti biztosító társaság
főügynöksége.

BETÉTEKET

könyvecskére és folyószámlára gyümöl-
csőztetésre elfogad és azokat kívánatra
azonnal bármikor visszafizeti.

Szatmár

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Tündérmese.

(Folytatás.)

Tündérorszáiban szerteszéjjel,
Vidámság, jókedv lett az úr,
Hogy a boszorkányhad elpusztult
Az elmúlt éjjel cudarul.
A házakon zászlók lobognak,
Még a madár is vidám dalba fog;
Gyönyörködve nézik az égből
Isten szolgálói, a kis angyalok.
Gyenge szellő csókolja lágyan
A virágdiszben uszó fákat,
S érintésére a faágak
Zengenek szép melódiákat.
A napsugár gyönyörű fénynyel
Mindent, — mindent aranyba von,
Szivárványszínben tündökölnek
Sugári a virágokon.
Aranyhaju kicsiny tündérek
Bűbajos táncot lejtenek;
Az égbe szállnak csengő-bongó
Hármonias szép énekek.
A kis patak selyemzöld réten
Keresztül vidáman csobog;
De szép, de szép is itt az élet,
Ahol mindnyájan boldogok!
Tündérr király s tündérr királyné
A gyémánt-trónon ülve nézik
A fényt, ragyogást, boldogságot,
Milyet halandó szem nem látott
S amely felhat egész az égig.
A kis királylány nézi-nézi,
Szinte nevet a két szeme,
Arcáról a derü sugárzik
S nem oly boldog, mint kellene.
Édes apjához odafordul
És szinte csodálkozva mondja:
„Ha a boszorkányok legyőzve,
Miért nincs akkor itt Ilonka?”

De még jóformán ki sem ejti
Ez édes, drága szavakat,
Máris messziről egy kis tündér
A Föld felől erre halad.
Egy pillanat s pillangószárnyon
Repülve, máris itt ferem
S a király és királyné előtt
Leborul illedelmesen:
„Felséges Uram és királyom,
Dicső királyné asszonyom!
Azt hittük, nincsen már boszorkány
Lent, a földi határokon.
Ám de csalódtunk, mert a fő-fő
Boszorkány mégis megmaradt,
Sikerült néki megszöknie
Titkos uton, a föld alatt.
Ilonkát is magával vitte,
Semmi nyom sem maradt utána;
Mondd, mit tegyünk most, Tündérország
Hatalmas és dicső királya?”
„Kutatni kell azon a tájon,
Ahol lakott nem régiben,
Mert a mig egy is él közülök,
Az én lelkem meg nem pihen.
Hány ártatlan, kedves leányka
Szenved miatta, Istenem!
És hány anya sir bus könnyeket?
Ézt már tovább nem türhetem!
Kedves hivem, hűséges szolgám,
Azonnal hívjad össze népem
És hogy mit tegyünk, azt veletek
A nagy gyűlésen megbeszélem!”
A kis tündér ellibben erre,
Megcsendít egy üvegharangot;
Szállnak-szállnak a tiszta légen
Keresztül a bűbajos hangok.
Nem telik bele egy perc, két perc,

S mindenfelől tündérek jönnek,
 Orcáikon nincs szomorúság,
 Csak napsugára az örömmek.
 Az egyik száll pillangószárnnyal,
 Ruhája, mint a hó, fehér,
 Aranyhaja uszik utána,
 Játszik vele a lenge szél;
 A másikon égszin-kék minden,
 Ezüsthaja, mint zuhatag
 Omlik alá selymes vállára,
 De fekete a szeme párja,
 Melyben gyémántok játszanak.
 A harmadik piros ruhában,
 Akár egy szép pünkösdi rózsa.
 Piros az arca, eper az ajka,
 A szeme, mintha szikrát szórna.
 A negyedik egy halványarcu
 Kis tündér, éjfelete hajjal,
 De két szeméből kisugárzik,
 Mosolygón az ébredő hajnal.
 Az ötödik . . . minnek is mondom?
 Bárhogy akarnám, nem lehet,
 Nincs művész, aki lefesthetné
 A kedves kis tündéreket.
 A trón előtt körben fölállnak,
 Csak egy, csak egy nincs még jelen,
 De ő is a kellő időre
 Táltos lován csak megjelen:
 Tündérországnak szemefénye,
 Az ifju, a kedves királyfi,
 Még legszebb álmában se' láthat
 Ilyen szépet és jót akárki.
 Göndör haja leér a vállig,
 Csak úgy ragyog bogárszeme,
 Lehetetlen, hogy akire néz,
 El ne büvölje azt vele.
 A király jobbánál megállva
 Szerelmesen körültekint
 És a tündérek önfeledten
 Reája néznek mind, de mind.
 Most a király int egyet s minden
 Szem figyelemmel rá tapad;
 Elhallgat a madár az ágon
 S lassan csörgedez a patak.
 „Szeretteim, — szól a király most —
 Országomban nagy az öröm,
 Ti vigadtok s vigságotokban

Én magam is gyönyörködöm.
 A boszorkányok, a mi régi
 Elleneink, le vannak törve,
 De én szeretném megmenteni
 A Földet tőlük mindörökre.
 A leggonoszabb vén boszorkány
 Elmenekült a föld alatt,
 Hogy merre ment, nem tudja senki,
 Pedig nagy kár, hogy megmaradt.
 Mi a féluton meg nem állunk,
 Velünk van és lesz is az Isten,
 Mig égen, földön nem lesz, aki
 Rajta könyörüljön, segítsen.
 Mi vagyunk a fény és az élet,
 Ó a sötétség, a halál.
 Minden vágyát beteljesítem,
 Ki először reá talál!
 Szedjétek be a lobogókat,
 Ne legyen addig itt öröm,
 Mig a gonosz lélek hatalmát,
 Teljesen össze nem töröm!”
 Az érzékeny szívü tündérek
 Arcán elömlik néma bánat,
 A lelkekben s a szívek mélyén
 Már is igazi, mély gyász támad.
 Hallgatag lesz a nótás erdő,
 Nem zenél a mező virága,
 Hanem a tündérekkel együtt
 Átöltözik hófehér gyászba.
 Nem ver habot a csacska csermely
 És nem csobog a kis patak,
 Hallgatva, némán hömpölyögnek
 Tova az árnyas fák alatt.
 Megszólal a tündér királyfi:
 „Engedd meg, felséges Atyám,
 Hogy valamit elmondjak néktek,
 Mi rendkívül fontos reám!
 Az ezüsthabu csermely partján,
 Hús árnyékon elszenderedtem,
 Az álom-király vitt magával
 És leszálltunk egy rengetegben.
 Majd kettényílt a föld alattunk
 S egy mély üregbe alászállva,
 Ráakadtunk a vén boszorkány
 Jól elrejtett földi lakára.
 Láttam álmomban őt magát is,
 Még mostan is emlékszem rája,

Rútabbat nem teremtett Isten
 Erre a szép, dicső világra.
 Az álomkirály így szólt ekkor:
 „Fiam, a legrútabbat láttad;
 Most jer velem és megmutatom
 A legszebbet, a te arádat!”
 Egy pillanat és ide értünk.
 E gyémánttrónon ült. Föléje
 Egy szó volt írva napsugárral:
 „Ilonka”. Emlékszem nevére.
 Tündérországbán sok leány van,
 De olyan szépet soh'se láttam,
 Elnyerni őt s boldoggá tenni
 Ez egyetlen és leghőbb vágyam.
 Eltűnt a kép. Az álom-király
 Távozóban így szóla hozzám:
 «A te arádat fogvatartja,
 Kit megmutattam, a boszorkány».
 Fölbredtem. Elszállt az álom
 És boldogságom is vele;
 Szeretném tudni, hol lehet most
 Lelkemnek drága gyermeke?
 De fölkeresem, esküszöm rá,
 Lakjék bár a tengernek mélyén,
 A szívem érzi, lelkem tudja,
 Hogy majd eloszlik a boruja
 És nagyon boldog leszek még én!
 Mindenfelé fogom kutatni
 És hiszem is, hogy föllelem,
 Szeretném, ha e nagy munkához,
 Mely reám s rátok is áldást hoz,
 Jönnétek társakul velem!»
 A lelkesülés hangja hallik
 Ezer kis tündér ajakárul:
 «Veled leszünk, te nemes lélek,
 S a nagygyűlés ezzel bezárul.
 Levetik a tündérruhákat;
 Az egyik elszáll, mint madár,
 Mely keresi, merre a párja;
 A másik meg, mint kis bogárka
 A réteken csapongva jár.
 A harmadik koldusként jár-kél,
 A negyedik szellővé válik.
 Elég az hozzá, hogy ellepik
 Száz alakban a föld határit.
 A lány anyjának kis lakára
 Aggódva, féltően vigyáznak,

Felcsókolják könnyét, ha alszik
 S reá mélyebb álmot bocsátnak.
 Az erdőbe tévedt leánykát
 Nem hagyják percre sem magára
 S étket hordanak láthatlanul
 Éhező szegény asztalára.
 Egyik leszáll a viz mélyébe,
 A másik fönt, a légbé' szárnyal.
 Beszólnak a virágok nyelvén
 S dalolnak a dalos madárral.
 Éjfélórán, a keresztuton
 A boszorkány jöttére várnak;
 Mind szeretne első lenni, hogy
 Megvigye a hirt a királynak.
 A királyfi az erdő mélyét
 Kutatja éjjel ugy, mint nappal,
 Ébren találja őt az este
 És ébren a pirkadó hajnal.
 Téltre tavasz jön, ősz a nyárra,
 Év évre jön és elhalad,
 De a boszorkánynak nyomára
 A tündérhad csak nem akad.
 Hiába' tesznek tívé mindent:
 A bérceket, erdőt, mezőt,
 Fönn nem akadnak semmi nyomra,
 A föld nyelhetette csak el őt.

A boszorkány az új lakásban
 Teljesen elvonulva él;
 Nem jár ki az éjféli órán,
 Mert az erdőbe menni fél.
 Két éve már, hogy nem röpül ki,
 Ugy él, miként egy remete,
 Csupán az elvarázsolt lánykák
 Élnek a föld alatt vele.
 Jól tudja, hogy őt a tündérek
 Keresik egész éjszaka
 S talán lemondnak róla végkép,
 Elhagyják az erdő vidékét
 És elmennek szépen haza.
 Csupán nappal jön elő néha,
 Mint szegény, öreg koldusasszony;
 Óvatosan, nyögve lépeget
 Az erdei száraz haraszton.
 Megszólítja Ilonka anyját

Ártatlan, szelid, szende képpel;
 Panaszkodik, nem tud aludni
 A fájdalomtól egész éjjel.
 A jó asszony még megsajnálja,

Leül vele a ház elé,
 A szomját hús itallal oltja
 S megszegi neki kenyerét.

(Jövő vasárnap folytatjuk.)

Az okos tyuk.

Irta: Miska bácsi.

Gyurkának nagyon rosszul ment a gombozás. Már valamennyi gombját elvesztette, csak éppen a dűrű-gombja maradt meg, amiért ugyan a Schalk Feri ígért tiz közönséges gombot, mivel rézből volt és nagyszerűen lehetett felütőnek használni, de Gyurka éppen ezért nem akart megválni tőle. Egyetlen gomb azonban, ha mindjárt dűrű-gomb is volt az, magában mit sem ért, mert legalább kettő kellett, sőt ha cu-t is kivántak, akkor még kettő is kevés volt.

De Gyurkának már csak a dűrű-gombja volt meg. Pedig a legutóbbi játéknál, amikor a dűrűn kívül mindet elvesztette, kapott három eresztéket — minden elvesztett tiz gomb után egyet — és akkor mondta is neki a Vargóvszky Feri:

— Te, Kertész, ma ne játszál többet, mert ma nincs szerencséd és elveszted az eresztéket is! Az ereszték után pedig nem dukál ereszték.

De Gyurka nem hallgatott a Vargóvszkyra, hanem féllábon ugrálva elmondta a varázsmondatot:

— Bozsena, bozsena, szörmadzag szakadj el!

És ezzel — bizva a varázs-mondásban, — újra beállott a játszók közé.

Egy gombbal dobott — persze, utolsó lett — kettő volt a cu s így az egész tőkéje benn feküdt a játékban. Mivel azonban utolsóinak maradt az ütésben, csupán egy fehér porcellán-gomb jutott már csak reá. Ezt azonban oly szerencsétlenül találta megütni, hogy kettőtörött!

Igy aztán magában maradt a dűrűgomb.
 — Mit csináljak most? töprengett Gyurka elkéseredetten. —

Jó anyja a szekrény tetejére rakta a gombos-skatulyát, nem férközhetett tehát hozzá, a nadrágjáról, kabátjáról pedig nem merte legvágni, mert még most is érezte azoknak a nyakleveseknek az ízét, melyeket egy ilyen merénylet után pár héttel ezelőtt kapott; minden kilátás megszűnt tehát, hogy gombhoz jusson.

Szomoruan állott félre s úgy nézte a mások izgalmas játékát. Délben az ebéd sem esett jól neki s délután ahelyett, hogy a szorzást megcsinálta volna, egyre csak azon törte fejét, hogy miként szerezzen néhány gombot.

A fejtörésnek meg is lett az eredménye. Addig gondolkozott, míg kifundálta a következőt:

Vett hat babszemét, aztán a fehér csonttollszárának a hegyét letörte s abból kifaragott egy hetedik babszemét, de oly ügyesen, hogy még közletről sem lehetett megkülömböztetni az igazi babszemektől. Ezzel a hat igazi és egy csont babszemmél aztán odaállott a cimborái közé. Ott a markában összerázta a babszemeket s így szólt:

— Hét babszem van a markomban. Hat igazi, egy meg csontból. Mind ledobom a földre. Aki aztán annélkül, hogy hozzájuk nyulna, megmondja, melyik babszem van csontból, annak adom a dűrű-gombomat. De minden versenyző befizet egy közönséges gombot, amelyért egyszer találgathat.

A cimborákat nagyon csábitotta a dűrű-

gomb s bizony jócskán jelentkeztek a versenyzők. Egy-két perc alatt már vagy tiz gomb csörgött a Gyurka zsebében. A Vargóvszki pláne három gombot fizetett be, amiért háromszor volt szabad találgatnia.

Mikor már több versenyző nem jelentkezett, Gyurka még egyszer összerázta markában a babszemeket és — egy-kettő-három! — ledobta a földre.

A versenyzők feszült figyelemmel meredtek a földre, ahol a babszemek szétgurultak. Nézték, nézték és nem mertek nyilatkozni, nehogy elhamarkodják a dolgot. Meg kellett ezt gondolni, mert — mint mondom még közeletről sem lehetett megállapítani, hogy melyik az igazi, melyik a csont babszem.

Hát amint így habozva töprengenek a babszemeket körülállva, — egyszer csak honnan, honnan nem — oda fut egy kis tyuk és — kot-kot-kot-kot-kot-kot — egymásután felkapkod hat babszemet. Csak egyetlen egyet hagyott ott: a csont babszemet. Mert az nem az ő begyébe való. Igen kemény a zuzájának.

Igy hát a tyuk, amely pedig nem is fizetett be egy gombot, kitalálta, hogy melyik a csont babszem.

No, de nem eddig van az! A versenyzők sehogysen akartak beletörődni ebbe a megoldásba. Visszakövetelték a betétjüket, a Vargóvszki pedig azon a cimen, hogy ő három gombot fizetett be s így biztosan nyert volna, — de meg a tyuk is az övéké — magát a dűrügombot követelte.

Szegény Gyurkát körülfogták a cimborák s a helyzet pillanatról-pillanatra fenyegetőbb lett. Nem volt menekvés. Vissza kellett adni a betéteket, — azonfelül meg Vargóvszkinak, akinek nagy pártja, volt, a dűrügombot is oda kellett adni.

Szerencséje volt az okos tyuknak, hogy eltűnt szem elől!

Hintázó gyermekek.

*Mikor a természet álmából fölébred
És a dalos madár hozzánk visszaszáll:
Erdőn, mezőn, folyón, bércen rónaságon,
Atsuhán egy édes, szép tavaszi álom
Es zöld ruhát ölt fel a puszta határ.*

*Napfény meleg csókja érinti a földet,
Az alvó virág is fölnyitja szemét;
Öltözködik ssines, szép tarka ruhába,
Körüldongja dolgos méhek sokasága,
Mely mézet gyűjteni röpköd szerteszét.*

*A gyermekesereg is örvendve kiáltja:
„Csakhogy megérkezted, édes kikelet!
Nem vagyunk már többé a szobába zárva,
Mint a fogoly madár a szűk kalitkába,
Járhatjuk vigan az erdőt, réteket!”*

*Az öreg diófa oldalt hajló ágán
Ott leng már a hinta, hűs árnyék alatt.
A kis llonka ül mostan épen rajta,
Szószhaját a szellő fel-felborzogatja
S a körülálló had vig dalra fakad:*

*„Leng a hinta, hoppla-hó!
Most csak idekünn a jó.
Ugy száll, mintha szárnya volna,
Benne ül a kis llonka.”*

*Leszáll most llonka, másik ül helyébe.
Oly szépen csinálják, mint az angyalok.
Lackó gözerővel úgy lendíti, hajtja,
Hogy a földre esik a szalmakalapja
És a vidám kis had újra dalba fog:*

*„Leng a hinta, hoppla-hó!
Most csak idekünn a jó.
Ugy száll, mintha szárnya volna,
Benne ül a Bandi koma!”*

*Ha sorba hintáztak, ismét elől kezdik,
Nincsen veszekedés köztük, nincs harag.
Mikor jő az este, abbahagyják szépen
S a holnapi viszontlátás reményében
Békésen elválva, széjjeloszlanak.*

A kis mosónő.

„Mit mosogatsz a teknőben,
Terike?“
„Láthatod, a spárgán ki van már
Terítve.“

„Az a kicsi macskanadrág
Mond, kié?“
„Kié lenne? A Bojáca
Urfié.“

„Hát a szoknya, ami ott lóg
Mellette?“
„A babámé“ — felel Teri
Nevetve.

„Hát az, ami mellette lóg,
Micsoda?“
„Az a baba köténye, te
Ostoba.“

„Hát akkor még mit kell mosni
Terikém?“
„Sok a ruha, alig győzöm,
Petikém!“

Peti kutya fejét-farkát
Csóválja,
Jönne inkább szaladgálni
Gazdája.

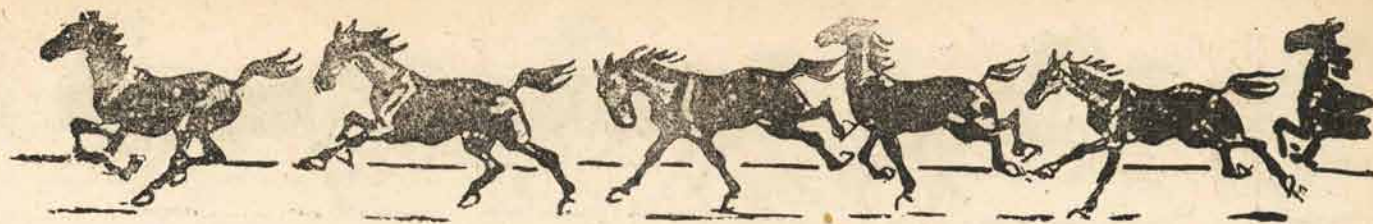
„Hagyd már abba, kicsi gazdám,
Ászondom,
Nekem a te babáidra
Nincs gondom.“

„Van ám nekem — mondja buzgón
Terike,
Ne tarts hát fel, kotródj innen,
Petike!“

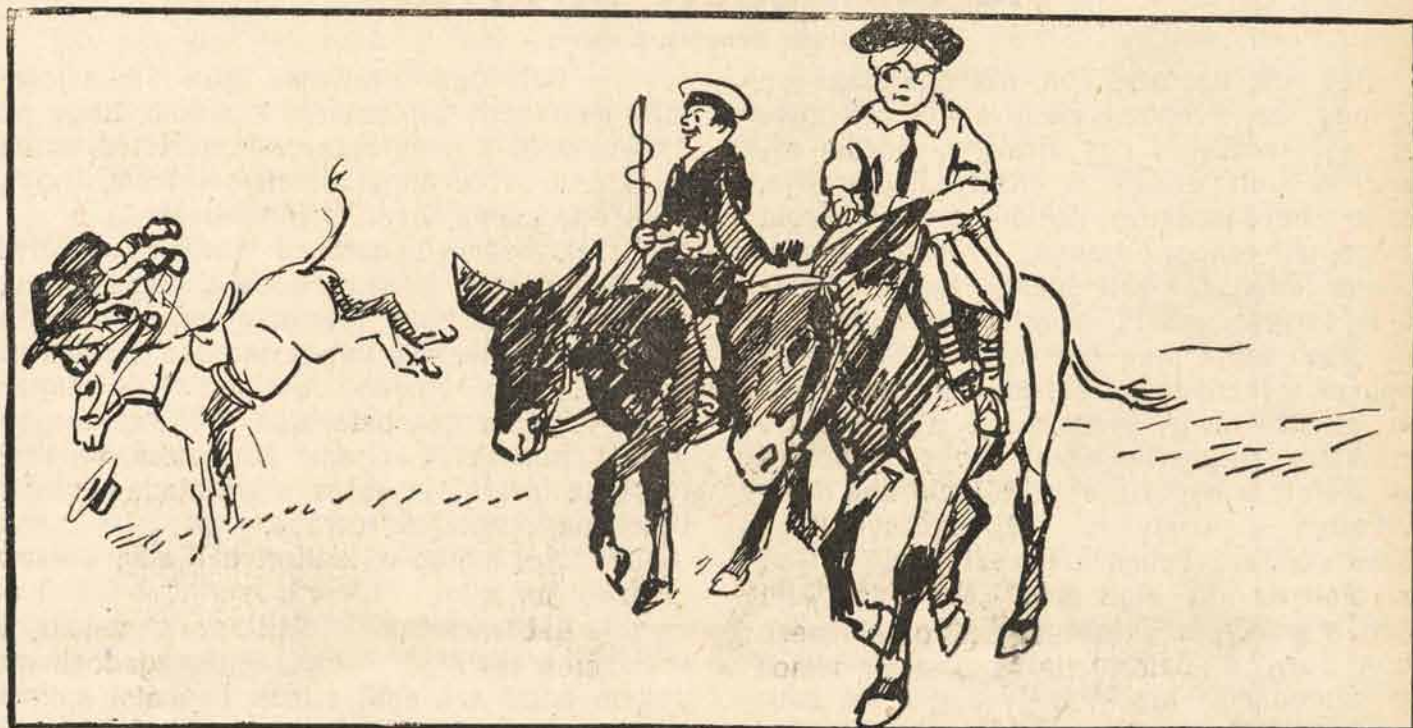
De a jussát Peti ur se
Hagyhatja:
A ruhákat nagy dühösen
Úgatja.

Terinek is elfogy végre
Türelme,
Nyakonönti s ettől aztán
Iszkol Peti ökelme.

ÖREG DIÁK.

A hősködő lovasok.

Annyit mondok, kis öcsém,
Versem olvasója:
Ne kívánozz csacsira,
Ha nem ülhetsz lóra.
Lám e hősök hárman itt
Csacsihátra ültek
S kicsi hijja mind a hárman
Földre nem kerültek.

Aladár, meg Elemér
S az a lurkó Gyurka,
Merthogy a kíváncsiság
Oldalukat furta,
Paripát keritettek,
Három füles párát,
Hogy a lovasmesterséget
Ők is megpróbálják.

Igy kiált fel Aladár:
„A határba érvest,
Ha mi vágtaiba kapunk,
Elhagyjuk a szélvészt!”
Elemért ur henceg is:
„En már lovagoltam,

De lépésben sohsem jártam
Csak tüzes galoppban!”

Lurkó Gyurka mit sem szólt,
Csak éppen gondolta:
„Várjatok csak, várjatok,
Másként szól a nóta,
Mert a csacsi makrancos,
Egyet tud s az sem jó,
Megtanuljátok ti még ma,
Hogy a csacsi nem ló,

Mikor a hős lovasok
Nyeregbe kerültek,
Egy se szólt egy hangos szót,
Ugy megszelidültek.
Óvatosan lépésben
Ballagtak a szürkék,
Hátukon a lovasokat
Éppenhogy megtürték.

Gyurka kinn a sik mezőn
Kacsint Aladárnak:
„Most hát rajta, Elemér,

Neki a határnak!
Te már lovagoltál is,
Ne kiméld az ostort,
Éfélét a csacsid bőre
Ugyis jócskán kóstolt!”

Elemér ur szégyelte,
Hogy szavát ne állja,
Hatalmasat suhintott
Lova tomporára.
Ez kellett a csacsinak,
Olyat rugott tőle,
Hogy Elemér karikában
Heppent le a földre.

Nevettek is Gyurkáék,
De mindjárt megbánták:
Mert a három csacsi — ropp!
Rákezde a vágta.
Most derült ki, mire jó
A nyergen a kápa.
Ők még azt is megáldották,
Aki kitalálta

Öreg diák.

Az elátkozott királyfi.

Meséli: Benedek Elek

Hol volt, hol nem volt, hetedhétországon túl, még az üveghegyeken is túl, volt egyszer egy király s egy királyné. Három országa is volt ennek a királynak, aranya, ezüstje hordószámra, de mit ért a három országa, mit tenger aranya, ezüstje. ha sem fia, sem lánya. Mi volt éjjele, nappala királynak is, királynének is, szüntelen imádkoztak, hogy Isten áldja meg gyermekkel őket, akár fiuval, akár leánynyal. Telt, mult az idő, Isten nem áldotta meg gyermekkel a királyt, de sőt inkább megverte azzal, hogy egyszerre csak kiütött a háboru, ebbe a háboruba belekeveredett a király is. Hej, szörnyű nagy háboru volt az! Teljes hét esztendeig tartott s ez alatt az idő alatt még csak hírt sem hallott a király a feleségéről, olyan messze földön folyt a háboru. Még csak álmodni sem álmodta a király, hogy alig ért a harc mezejére, Isten egy gyönyörűséges aranyhaju leánnyal áldotta meg.

Hát csak vége lett a háborunak, igyekezett a király hazafelé lóhalálában. Bizony lóhalálában, mert minden nap kidőlt hat ló a hintó előtt. Most már egyedül a jó Isten tudja, hány ló dőlt ki, amig országába ért, országában egy gyönyörűséges rétre. — Hó! Megállj! kiállott a kocsisnak.

Aztán szólt az inasnak, hogy egy-kettő, ugorjék le a bakról, amott van egy forrás, hozzon neki vizet, minthogy megszomjazott erősen.

Szalad az inas a forráshoz, meritgeti az ezüstpoharat, de hiába erőlködött, valami úgy megfogta a kezét, hogy egy csepp nem sok, annyi vizet sem tudott kimeríteni. Mit tehetett? Nagy lelkendezve visszaszaladt s jelentette a királynak, hogy mi történt vele.

— Ejnye, ejnye, morgolódt a király, még ilyent sem hallottam világeletemben. Erejd te, szólt a kocsisnak, — de vissza ne jöjj viz nélkül.

Szaladt a kocsis, de éppen úgy járt, mint az inas s szégyenkezve jött vissza:

— Felséges királyom, ütösd le a fejeimet, de bizony Istenemre mondom, hogy az én kezemet is megfogta valami, Isten tudja mi s nem volt annyi istenes lelkem, hogy csak egy csepp vizet is kimeritsek.

Hej, szörnyű haragra gerjedt a király! szedte-vettézt, szidta a kocsist, meg az inast, mint a bokrot, hogy így, meg úgy, micsoda dib-dáb legények s maga ment a forráshoz. Bezzeg, hogy éppen úgy járt ő is. Akkor kapta-fogta magát, behajolt a forrásba, úgy próbált inni. Hát, Uram, Teremtőm, mi történt! Az történt, hogy az a láthatatlan valami belekapaszkodott az orrába.

— Hé, hallod-e, kiáltott a király, ereszd el az orromat!

— Eleresztem, — felelt az a valaki, a jó Isten tudja ki, — ha megfogadod, hogy nekem adod azt, amit otthon találsz s amiről te most semmit se tudsz!

Gondolkozott a király, vajjon mi lehet otthon, amiről ő nem tud, össze-visszagondolt ezerfélélet egy szempillantás alatt s mindenre gondolt, csak arra nem, hogy aranyhaju leánnyal várja a királyné.

— Hamar, hamar, sürgette az a valaki, mert bizony mondom, orr nélkül mégy haza!

Mit tehetett a király? Orr nélkül, világ csufjára, nem mehetett haza s szavát adta, hogy akármilyen lesz az, amiről nem tud, jöhet érte.

— Jól van, viheted az orrodát s holnap ott leszek a palotád udvarán.

Esteledett, alkonyodott, éppen akkor ért a hatlovas hintó a palota elé s hát ott áll a kapuban a királyné s mellette az aranyhaju leánnyal, aki szép volt, mint égen a ragyogó csillag.

Hízen nem sokáig tartott a király öröme, de még a királyné öröme sem, amikor kitudódott, hogy mit ígért el a király annak a láthatatlan valakinek! Egész éjjel le sem hunyták a szemüket, mind azon tépelődtek, hogy s mint tudnák kijátszani az ördögöt

Mert szentül hitték, hogy a király ördögnek igérte el a királykisasszonyt.

No, reggelre virradtak s hát egyszerre csak hallják, hogy az udvaron szörnyen prűszköl, nyeritezik egy ló, rugdalózik, kapálózik, aztán felnyerít a palotába emberi hangon: Eljöttem a lányodért, király!

— Jó, jó, kiáltott le a király az ablakból — egyszeribe levisszük, csak várj!

Akkor már fel volt öltöztetve a juhász leánykája talpig selyem ruhába, egy-kettő, levitték az udvarra s feltették a ló hátára s hogy a lovat elbolondítsák, sirtak, mint a záporosó. A ló fintorgatta az orrát, csavarintgatta a fülét, de nem szólt semmit, pedig tudta, hogy ez nem az igazi királykisasszony, mert táltos volt ám, de azért csak elvágatott a juhász-leánykával. Egyenest a rétre vágatott a táltos, a forrás mellé, ott szépen leheveredett, a leányka leszállt róla, leült a földre, ő meg a fejét a leányka ölébe hajtotta s mondta neki:

— Szeretnéd-e ha tied volna ez a rét?

— Bizony szeretném, hogyne szeretném!

Ha az enyém volna, édes apám mindig itt legeltetné a juhait.

— No bizony, ha juhász a te apád, nem is vagy te akkor királykisasszony. Eridj csak vissza Isten hírével. Holnap majd visszajövök az igazi királykisasszonyért.

Másnap a kovács leánykáját öltöztették talpig selyembe, a táltos most is fintorgatta az orrát, csavarintgatta a fülét, de csak elvágatott vele, túl a réten, erdő mellé, ott szépen leereszkedett, fejét a leányka ölébe hajtotta s mondta neki:

— Szeretnéd-e, ha tied volna ez az erdő?

— Bizony szeretném, hogyne szeretném, hiszen akkor az édes apám a maga fájából égetne szénét.

— No, mondta a táltos — még ilyet sem hallottam, hogy a király szénét égessen. Hát csak eridj haza, édes lányom s mond meg a királynak, hogy holnap megint eljövök a királykisasszonyért, de jaj neki, ha szavát nem tartja.

Hej, istenem, szörnyű nagy bánatba bo-

rult a király s a királyné. Sirtak szakadatlan, mint a záporosó, a királyné még a földhöz is verte magát, de mit tehettek, felkészítették a királykisasszonyt, aranyos, gyémántos ruhába öltöztették, aztán a királyné adott neki egy tükröt s mondta: — Vigyázz erre a tükrökre, édes lányom. Akármilyen setétségbe kerülsz, csak pillants belé s úgy látsz, mint fényes nappal.

Már ott is volt a táltos az udvaron, nyertgetett, hogy ég, föld zengett belé s bezzeg most, amikor hátára tették az aranyhajú királykisasszonyt, nem fintorgatta az orrát, nem csavarintgatta a fülét, vidám nyeritezéssel vágatott el vele, aztán megállott a réten, amellet a forrás mellett, amelyikből a király inni szeretett volna, ott leheveredett, a királykisasszony ölébe hajtotta a fejét s mondá neki:

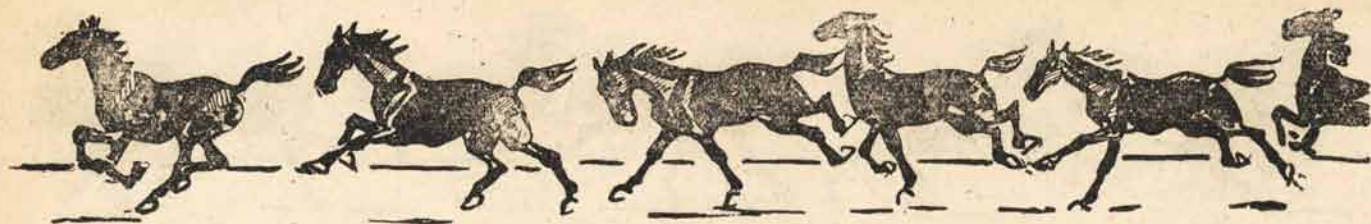
— Ha ez a rét a tied volna, mit csinálnál vele?

— Kertet csinálnék, — felelt a királykisasszony — aranyléccel körülkeríttetném, a világ legszebb virágaival teleíttetném, aztán a közepére arany filegóriát építtetném, ott ülnek, üldögélnék s úgy gyönyörködnek a virágokban.

— No, mondta nagy örvendezve a táltos — most már egészen bizonyos vagyok abban, hogy igazi királykisasszony vagy!

Azzal hátára kapta a királykisasszonyt, beleugrott a forrásba, ott mindjárt kinyílt előtük egy vaskapu; a vaskapu mögött vasgarádicsok ereszkedtek lefelé, messze, messze le s egyszerre csak ott voltak egy kakassarkon forgó aranyvár előtt, annak a kapuján vágatott be a táltos, de az udvaron sem tette le a királykisasszonyt, felvágatott a várba, ott heveredett le szép csendesesen egy nagy-nagy szobában, melyben minden szinarany volt. Ahogy leszállott róla a királykisasszony, mondta neki:

— Tiéd ez a vár, királykisasszony s ennek minden szobája. Szólanod sem kell, asztal megterítve, étel, ital lesz rajta mindig, az ágy is megvetve. Ne félj te semmitől, éjjel-nappal őrizlek én téged.

Azzal kiment a táltos, maga maradt a királykisasszony, nem látott egy lelket soha, de soha, de csak kívánni kellett akármit, mindjárt ott volt az asztalon. De mégis volt valaki a szobájában, mert este, mikor lefeküdt az ágyába, hallotta, hogy az ágya mellé fekszik valaki: ember-e, állat-e, bizony nem tudta, mert nem mert a tükrébe nézni. Telt, mult az idő, hétre hét, hónapra hónap, esztendőre esztendő, egyszer aztán mégis neki bátorodott, belenézett a tükröcskébe s hát Uram, Teremtőm, ki fekszik az ágya előtt! Egy deli szép ifju! Hej, megijedt a királykisasszony szörnyen, el kezdett sikoltozni!

— Jaj nekem! — kiáltott az ifju. — Még csak egy éjszakát kellett volna várnod, te is megszabadulsz innét, én is megszabadulok. Mert ez az éjszaka volt utolsó éjszakája a hét esztendőnek, felszabadultam volna az átok alól.

Ennyit mondott az ifju s azzal hirtelen eltűnt, mintha föld nyelte volna el.

Reggel a királykisasszony kiment az udvarra s látja, hogy ott jár-kél a táltos, de olyan szomorú volt szegény!

— Mi bajod? — kérdezte a királykisasszony.

— Az a bajom, ami neked, felelt a táltos. Nem szabadulok meg az átok alól, te sem szabadulhatsz meg innét, ha csak fel nem mégy a forrásra s meg nem teszed, amit én mondok. Megteszed-e?

— Kivánj akármit, megteszem! — mondá a királykisasszony.

— Akkor menj fel azon a garádicson, melyen a forrásból lehozatalak. A forrás mellett ott találod azt a kertet, amelyet te a rétből csinálni szeretted volna. Be van kerítve aranyléccel, közepén ott az arany filegória. A kert kapuja mellett van egy darabocska föld,

amelyet soha senki fel nem ásott. Ásd fel ezt a földet a körmöddel s találsz benne egy kulcsot. Azzal a kulccsal nyisd ki a kert kapuját, menj ki, ott legel a réten egy kanca tizenegy csikájával. Mind a tizenegy csikónak kalap van a fején. A balról legszélső csikó fejéről kapd le a kalapot, szaladj vele, mint a szél s míg a forrásig nem érsz, hátra ne tekints, akárhogy nyeritened utánad. Így fog ütni a mi szabadulásunk órája.

Nyomban elindult a királykisasszony, felment a kertbe, körmeivel kiásta a kulcsot, lekapta a balról legszélső csikó fejéről a kalapot, szaladt vele a forrásig, ott mit gondolt, mit nem, megcsókolta a kalapot egyszer, kétszer, megcsókolta harmadszor is s im, halljatok csudát! A forrásból felemelkedett az aranyvár s aranyvárnak a kapuja előtt ott állt egy öreg királyné s mellette tizenegy királyfi!

— Áldott légy, te leány, mondta az öreg királyné. Egy gonosz boszorkány elvarázsolt engem s tizenegy deli fiamat s arra átkozott, hogy addig meg ne szabaduljunk, amíg egy igazi király lánya fel nem old a varázs alól. Mostan pedig tizenegy fiam közül válassz szived szerint!

Bezzeg, hogy a királykisasszony azt választotta, amelyiknek a kalapját elhozta. Ez volt az a táltos, amelyik őt az aranyvárba hozta s éjjel-nappal őrizé. Mind ahányan voltak, felkerekedtek, mentek a királykisasszony városába. Haj, de fekete volt az a város! Mióta elvitte a táltos a királykisasszonyt, gyászfeketébe volt vonva szüntelen. Hiszen vége szakadt egyszeribe a nagy szomorúságnak. Még aznap megtartották a lakodalmat. Hat cigány huzta, a hetedik nyuzta, rostával hordták a bort — hét álló hétig állt a lakodalom. Akkor az ifju pár tojánhéjba kerekedett, a Küküllőn leereszkedett — holnap legyenek a ti vendégeitek.

Naplóm.

Junius 2. — Ma nagy ünnepünk volt. Ma volt édes apám születés napja. Reggel korán felköszöntöttem apukát, meg felköszöntötte

Lizi is, a hugom. A köszöntő versemre azt válaszolta apuka, hogy minden köszöntésnél, betanult versnél, jókívánságnál többet érne,

ha én végre jó fiu lennék és nem mérgesteném az én egyetlen szüleimet. Aztán azt mondta apuka, hogy később, ha nagy leszek és ha már én is olyan öreg leszek, mint apukám most, nagyon meg fogom bánni, hogy kicsi koromban annyit bosszantottam az én jó szüleimet.

A Lizi is mondott felköszöntőt; de a Lizi köszöntőjére az én apukám nem válaszolt semmit, hanem összevissza csókolta a Lizit, mert a Lizi elkezdett sirni, mert a Lizi szégyelte magát. mert a Lizi belesülf a versbe. Még apukának kellett vigasztalni Lizit. Pedig olyan könnyű verset mondott azt mondta hogy:

A Szamosban van egy hal,
Annak neve harcsa,
A jó Isten apukát
Sokáig megtartsa.

A kis csacsi Lizi ehelyett a vers helyett azt mondta, hogy:

A Szamosban van egy hal
A jó Isten tartsa
Annak neve apukát,
So- ráig megtartsa!

Hiába, ezekkel a lányokkal mindig baj van. Délben nagy ünnepi ebédet kaptunk. Ebédközben azt mondja apukánk, hogy:

— Mondom neked, Pista, én nem tudom micsoda gyerekek vagytok ti, de mi a magunk gyermekkorában sohase voltunk olyan rosszak, mint amilyenek ti most vagytok. Én is csintalankodtam, én is rosszalkodtam, mert úgy van rendjén, hogy pajkos legyen az ember, amíg fiatal, de ilyen vásott, mint amilyen te vagy, sohasem voltam. Igazi születésnap ajándékot akkor kapok tőled, ha ezentul jó és szófogadó gyermek leszel.

Nem válaszoltam erre semmit, pedig nagyon szerettem volna valamit mondani. Amit azonban én mondani akartam, azt nem lehetett a nevelő ur előtt megmondani. Hát éppen azért arra vártam, hogy vége legyen az ebédnek s a nevelő ur kimenjen a szobából.

Az ebédnek vége is lett, a nevelő ur ki is ment a szobából, de én még mindig nem mertem megmondani apukának, amit mondani

akartam. Térültem-fordultam, jöttem, mentem, settenkedtem, de nem mertem bátran előállani a magam mondókájával. Egyszerre azonban úgy éreztem, hogy most már mégis muszáj, ki kell rukkolni, valami roppant bátorság fogott el és odaálltam apuka elé:

— Édesapám én nagyon jó leszek, de tessék elküldeni a nevelő urat.

Édesapám erre nem válaszolt rögtön, hanem felhuzta a szemöldökét, jóságosan mosolygott, úgy, ahogy mindenkire csak az apukája tud mosolyogni és azt mondotta:

— Nem úgy van az, Pista, nem előbb „elküldeni a nevelő urat és azután jó leszek,” hanem előbb jönnek lenni és azután majd beszélünk a dolgról. Egyet azonban már most megigérek neked: ha a vizsgáig jól viseled magad, akkor esetleg megpróbáljuk nevelő ur nélkül; de ha elment a nevelő ur és te ismét rossz leszel, se szó, se beszéd: suszter inasnak adlak.

Hát most itt tartunk!

Jó leszek én bizony, nagyon jó, olyan jó leszek, mint egy angyal az égben, csak vége legyen ennek, ami most van, mert így nincsen jól, így igazán nincsen jól.

A jövő héten vizsga! Vizsga után, ha elmegy a nevelő ur, én ismét a régi Poczok Pista leszek; de nem a rossz, hanem a jó, a szófogadó, az engedelmes.

POCZOK PISTA

II. el. oszt. tan.

Az osztokodás.

— Orosz mese. —

Élt valahol, messze Szibériának egyik falujában egy földhözragadt muzsik. Annyi gyermeke volt, mint a rostán a lik és minden vagyona: egy szép kövér liba. Nagyon szerette és hűségesen gondozta a muzsik a libát, hanemhát az éhséggel nem lehet ám sokáig kukoricázni. Mikor már az utolsó darab kenyeret is megették, amit még a háznál elő lehetett találni: nem volt más hátra, meg kellett ölni a libát. A muzsik felesége szépen

SODROTT CÉRNA

gyermek soknik, harisnyák, gyermek trikók, fürdő áruk, dresek, kalapok és sapkák érkeztek **RAGÁLYI-hoz**

kést adott neki, megkopasztotta, megsütötte és feltálalta délben az asztalra.

Minden jó lett volna, csak a kenyér hiányzott éppen a pompás pecsenye mellől. Ekkor a muzsik szomorú arccal fordult a feleségéhez:

— Ugyan bizony édes társam, hogy fogjuk mi megenni kenyér nélkül ezt a libát? Okosabbnak látnám, hogy elvinném így, ahogy van, az egész libát a mi földesurunkhoz és megkérném, hogy adjon helyette kenyeret. Nekünk, szegény embereknek többet ér a kenyér, ha van, mint alibapecsenye kenyér nélkül.

Ebben megegyeztek s a muzsik felballagott libájával a földesurhoz:

— Ajándékba hoztam volna ezt a libát, — mondotta tisztességtudóan — fogyasztsa el a tekintetes ur a családjával egészségben.

A földesur megköszönte az ajándékot és így szólt:

— Ha már a libát hoztad, fiam, még egy szivességre megkérlek. Tudod jól, hogy nagy családom van, feleségem, két fiam, két lányom. A gyerekek közt, valahányszor majorság kerül az asztalra, mindig kész a veszekedés, hogy kinek milyen falat jusson belőle. Légy szives, oszd fel te a libádat olyan formán hat részre, hogy mindenki meg legyen elégedve azzal, amit kapott.

A muzsik szónélkül elővett egy nagy transzirozó kést és elkezdte darabolni a libát.

— Te vagy a család feje, uram, — mondotta a földesurnak — tied legyen a liba feje, mert egyedül téged illet az.

Ezután levágta a püspökfalatot és a ház urnőjének nyújtotta át:

— Neked mindig otthon kell ülnöd, asszonyom, hogy felügyelj a házirendre. Ez a darab jelképezi a te háziasszonyi kötelességeidet, tehát téged illet.

Ezután levágta a két szárnyat és a két lánynak adta ilyen szavakkal:

— Ti már ugysem sokáig éltek együtt szüleitekkel, férjhezmentek és kirepültök a családi fészekből. Ezt jelképezik e szárnyak.

A lábak a fiuknak jutottak.

— Vegyétek, fiuk — mondotta — e lábakat és kövessétek atyátok utját.

Ezután a muzsik becsomagolta a fennmaradó részeket és nagyszerényen így szólt:

— A magam részéről én csak egy szegény, tudatlan muzsik vagyok, kinek nincs egyébre gondja, csak a gyomrára. Azért hát maradjanak meg nekem az állat kevésbé finom belső részei.

A földesur jótnevetett a muzsik eszejárásán és gazdagon megajándékozta, úgy hogy kenyérre is telett abból bőven.

A muzsik szomszédja, egy elhizott gazdag paraszt, megtudta az esetet és megirigyelte a szegény szomszéd szerencsését. Kiválasztott a libanyájából öt jó kövér libát és büszkén hajtotta fel maga előtt a földesurhoz.

Fogadd szivesen, uram, — mondotta — csekély ajándékomat.

— Köszönöm, fiam, — mondotta a földesur. — Nem lennél szives te is felosztani ajándékomat házam népe között, mint azt az imént szomszédod tette?

A gazdag paraszt most kezdte csak törni igazán a fejét. Hogy tudjon ő hat felé osztani öt libát úgy, hogy mégis kinek-kinek az öt megillető rész jusson?

Mikor pedig a földesur látta volna, hogy sehogy sem megy a parasztnak a felosztás, felhívatta az előbbi okos muzsikot és megkérte, hogy osztaná ő fel az ajándékot, amit gazdag szomszédja hozott. A muzsik nem sokat teketóriázott, felkapott egy libát és az ur kezébe nyomta:

— Ez a tied, meg az aszonyodé, most együtt kitesztek hármat.

A másik libát a két lánynak adta:

— Most már ti is hárman vagytok.

A harmadik libát a két fiu kapta:

— Nohát, most már ti is hárman vagytok.

A fennmaradt két libát pedig egyszerűen a két hóna alá csapta a muzsik:

— No, most már én is harmadmagammal vagyok!

A földesur most még jobban hahotázott, és ismét gazdagon megajándékozta az életrevaló muzsikot. A gazdag irigy szomszéd pedig orrát lógatva, libák és ajándék nélkül ballagott haza a földesur portájáról.

Valódi angol match

chrombőr footballok, gyermek labdák, solingeni zsebkések. Uti bőröndök, kosarak, pénz- és levéltáskák érkeztek: **RAGÁLYI-hoz**

Öreg Cimbora üzeni:

(Ebben a rovatban minden kis cimbora levelére válaszolunk.)

Sonnenfeld Ernőnek: Versedre sor kerül. **Stark Ferencnek:** Bizony kis Cimborám, a posta elkésett a leveleddel s így kellő időben, a pályázat előtt nem tudtam már rá válaszolni. De lesz még pályázat és azon részt vehetsz te is és részt vehet mindenki, aki nem is előfizető, csak számonként veszi a Cimborát. Minden pályázathoz, mint most, szelvény lesz és azzal minden kis olvasó igazolni tudja, hogy megvásárolta a lapot. **Papp Lászlónak:** Ha leveledre nem válaszoltam, az azt jelentheti, hogy nem kaptam meg. A neved leírásánál ezután jobban fogunk vigyázni, hogy két »p«-vel legyen írva. Nem nagy dolog, akad még ott, ahol a Cimborát nyomják, egy-két »p«-betű. **Román Titinek:** Minden üzenet, ami Jóskának megy, neked is szól, kis cimborám. Nem szeretném, hogy egy ilyen szorgalmas és kedves kis levélíró, mint te vagy, Titikém, megharagudjék rám. **Herez Imikének:** Küldd be a mesét, ha megfelel, közölni fogjuk. A megfejtéseid jók, de a rejtvények, amiket küldtél, túlságosan könnyűek. **Goppolt Rózsikának:** Jaj kis cimborám, nagyon sajnálom, hogy a te pályázatod is elkésett. Pedig nagyon kedves, okos kis munka és hogy a többi kis cimbora: is okuljanak belőle, egyszer leközljük abban a rovatban, ahol a Cimbora kis munkatársainak az írásai szoktak megjelenni. **Pilhoffer Oszinak:** Kató köszöni szíves jó kívánságaidat és azt üzeni, hogy már egészen jól van. **Guth Arnoldnak és Stefinek:** Ez a rejtvény még gyöngye, mit most küldtetek. Próbálkozzatok mással, hátha sikerül. De meg kell hogy dicsérjem az írásotokat. Ki írta Arnold vagy Stefi? **Gesztei Nagy Zolinak:** Örülök, kis cimborám, hogy szereted a Cimborát, a »sok kis versikét megmesikéte«. Csak olvasd szorgalmasan szabad idődben, mi igyekszünk úgy megcsinálni, hogy a kis cimboraik minél jobban meg legyenek vele elégedve. **László Tihamérnak és Edithnek:** A kért lapszámokat elküldtettem. A rejtvények jók. Dénes bácsi külön büszke rá, hogy a nevére rejtvényt faragtatok. **Hartmann Irénkének:** Dehogy is haragszom én rád, kicsi cimborám, hogy haragudnék. A postára haragszom, amelyik nem hozza meg a leveleiteket. Láthatod a mai üzenetekből is, hogy hány kis cimbora van ilyen panasza. Hiszen még ha akarnék, akkor sem tudnék rád haragudni, mikor azt írod, hogy te vagy az én legjobb barátnőm. A rejtvényeidet majd kikeresem. **Monori Györgynek:** Örülök, hogy a Cimborából választottál vizsgai verset. Írd meg majd hogyan sikerült a vizsgád? **Több kis cimbora**nak a jövő héten válaszolok.

A Cimbora pályázatán

második díjat nyerte Helmeczy Pálnak, a szatmári ref. gimnázium II. oszt. tanulójának pályázata. Helmeczy Palkó pályamunkája a jó édes anya iránti forró szeretetről, a jó Istenben való bizodalomról tesz bizonyosságot.

Öreg Cimbora sajnálja, hogy Helmeczy Palkó munkáját csak nyomtatásban közölheti, mert olyan szépen, rendesen és tisztán van

írva, hogy megérdemelné: minden kis cimbora lássa az eredetijét és példát vegyen róla.

A pályamunka így szól:

Kedves Szerkesztő Bácsi!

A „Cimbora“ a mi kis képes lapunk nagy örömet szerez nekünk nem csak megjelenésével, a mit alig várunk minden vasárnap, most még azzal is fokozta örömmünket, hogy ezt a pályázatot kitűzte a mivel a lelkeinket megismerni akarja, vagyis azt, hogy mi az az esemény az életünkben a minek legjobban örvendtünk.

Nekem is volt egy nagy örömöm a legnagyobb mióta ezen a világon élek és ez az, hogy az én édes anyám meggyógyult.

Sokat busultam mert édes anyám mindég csak feküdt az ágyban soha velünk nem ebédelt, soha nem jöhetett velünk sétálni, pedig úgy szeretem mikor velem van.

Nekem édes apám sincsen már nem is emlékszem reá mert csak két éves voltam mikor meghalt és csak anyyira emlékszem, hogy mindég hozott nekem cukrot és mondta, hogy édes kis fiam. De ez már régen volt és én attól féltem, hogy édes anyám is meg fog halni és én árva leszek egészen. Egyszer elhívtuk Béla bácsit aki azt mondta, hogy meg kell operálni édesanyámat és én akkor elmentem a templomba és nagyon imádkoztam, mert édesanyám nagyon gyenge volt és azt hittem, hogy meg fog halni és nekem akkor senkim sem lesz, sem édes apám sem édes anyám. Nagyon szomorúak voltunk Jóskával a bátyámmal, mikor édesanyám bement a kórházba és nagyon rossz volt, hogy este nem mondta édesanyám, hogy aludj szépen kis fiam. Mindég imádkoztam és megfogadtam, hogy soha sem veszekszem Jóskával ha édesanyám meggyógyul.

A jó Isten meg is segített és Béla bácsi aki olyan sok embert meggyógyított már, édes anyámat is meggyógyította. Most már velünk van édesanyám, mindég és mindég boldogan hallom, hogy mondja nekem „Szeretlek kis fiam“.

Tisztelettel üdvözlöm Szerkesztő bácsit

Helmeczy Pál
ref. főg. gim. II. oszt.

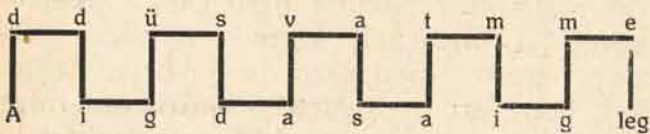
INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL.

Róka—kert.

A CIMBORA REJTVÉNYEI

Betűrejtvény.

Beküldte: Erdős Pál.

Betűrejtvény.

Beküldte: Stark Ferenc.

Norvégia — út.

A Cimbora 13. számában közölt rejtvenyek helyes megfejtése:

- I. Jenő.
- II. Páratlan.
- III. Márton.
- IV. Pénztár.

A Cimbora 14. számában közölt rejtvenyek helyes megfejtése:

- I. Román történelem.
- II. Párduc.

A 14-ik szám helyes megfejtői:

Hercz Imike, Dobránszki Sári, Lőwy Lenke, Stark Ferenc, Erdős Béla, Palika, Unger Ulmann Zoltán, Rozenberg Ignác, Wald Béla, Trauner Lajos, Diószeghy Lajos, Pilhoffer Osz, Barbul Sanyika, Horn László, Weiszbrun Zoltán, Mendl Edith, Klein Irma, Rózenberg Ignác, Hartman Irén, Román József, Róth Manyi, Blau Imre, Glück Imre, Sepsy János.

Nyertesek: Sepsy János, Barbul Sanyika, Horn László.

Előfizetési árak:

Egész évre	160 eu
Fél évre	80 leu.
Negyed évre.	40 leu.
Egy hóra	15 leu.

A szerkesztésért Dénes Sándor felel.

A Cimbora mai számának illusztrációit Csengery István rajzolta.

Kiadótulajdonos A Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság.

Kiadóhivatal: Satu-Mare (Szatmár) Cötvös u. 4.

A Cimbora hetenként egyszer, vasárnap jelenik meg.

Az előfizetések

a Szabadsajtó könyvnyomda
és lapkiadó részvénytársaság
Satu-Mare (Szatmárnémeti) címre

Férfi, fehérneműre alkalmas tartós vászon méterje 25 lei,
Női fehérneműre kiváló minőség, könnyű mosó mtr. 25 lei,
Férfi fehérneműre Madapolon selyem szállu méterje 31 lei,
Női fehérneműre valódi francia Madapolon méterje 31 lei,
Női fehérneműre batist madapolon igen szép és finom anyagba készült árut e 8 évben nem láttunk mtrje 55 lei

Fratii

FRIEDMAN

Testvéreknél.

Telefonszám 12.

A
Cimborára

előfizetéseket Erdély
minden könyvkeres-
ő kedője felvesz. o